

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/71/2024
Identifikačné číslo spisu:	4621201281
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4621201281.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivety Sopkovej a JUDr. Viery Nevedelovej, v spore žalobcu: F. P., nar. Y., bytom A., zastúpený advokátom Mgr. Michalom Ferčákom, so sídlom Topoľčany, Bernolákova 1652/29, IČO: 50 825 739, proti žalovaným: 1/ EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava - mestská časť Ružinov, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpený Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Bratislava - mestská časť Ružinov, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, 2/ AUKČNÁ SPOLOČNOSŤ s. r. o., so sídlom Bratislava, Kopčianska 10, IČO: 46 141 341, zastúpený: Advokátska kancelária - Marek Píršel s. r. o., so sídlom Bratislava - mestská časť Petržalka, Kopčianska 10, IČO: 47 255 498, 3/ T. B., nar. Y., bytom B., o neplatnosť dobrovoľnej dražby, pôvodne vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 8C/19/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 24. novembra 2022 sp. zn. 9Co/84/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaní 1/, 2/ m a j ú proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalovanému 3/ n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany rozsudkom zo 17. februára 2022 č. k. 8C/19/2021-247 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“ alebo „rozsudok súdu prvej inštancie“) žalobu zamietol (prvá výroková veta). Žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhá výroková veta).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal určenia, že dobrovoľná dražba vykonaná dňa 28. apríla 2021 o 11:30 hod. vo veľkej zasadačke na I. poschodí budovy spoločnosti MEDIAHAUS, s. r. o. na ul. Fraňa Mojtu 18 v Nitre, predmetom ktorej boli

nehnuteľnosti v okrese K., v Obci A., k. ú. A., zapísané v katastri nehnuteľností vedenom OÚ K., katastrálnym odborom na LV č. XXXX (ďalej aj „dražba“), je neplatná a zároveň sa domáhal priznania nároku na náhradu trov konania.

1.2. Súd prvej inštancie posúdil žalobu podľa § 524 ods. 1, 2, § 151j ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), ustanoveniami § 5 ods. 1, ods. 6, § 12 ods. 1 až 6, § 17 ods. 1 až 5, § 19 ods. 1 písm. a), § 20 ods. 1 až 13, § 21 ods. 2, § 24 ods. 1 až 9 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“), § 47 ods. 1, 2 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (ďalej len „Notársky poriadok“), § 1 ods. 1, 2, 3 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“). Na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že dražba je neplatná.

1.3. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zmluvu o splátkovom úvere z 25. januára 2012, ako i zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a mandátnu zmluvu posúdil ako platné zmluvy, pričom v prípade úverovej zmluvy nemal za preukázanú ani existenciu neprijateľných zmluvných podmienok. Následne pristúpil k vyhodnoteniu jednotlivých argumentov, ktorými žalobca odôvodňoval svoj názor o neplatnosti dražby.

1.4. V prvom rade preskúmal platnosť postúpenia pohľadávky a dospel k názoru, že boli preukázané zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. K zosplatneniu úveru došlo v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorému predchádzala výzva adresovaná dlžníkovi J. L., ako i žalobcovi na zaplatenie omeškaných splátok, aby v lehote najneskôr 15 dní od doručenia výzvy uhradil omeškané splátky vo výške 3.568,20 eur s tým, že išlo o omeškanie so splácaním úveru ku dňu 29. júna 2018. Výzva bola doručovaná dlžníkovi, ktorý ju v odbernej lehote neprevzal, zásielka sa vrátila neprevzatá v odbernej lehote dňa 27. júla 2018 a žalobca ju prevzal dňa 6. júla 2018. Následne listom z 8. novembra 2018 oznámila SLSP, a. s. dlžníkovi a žalobcovi (prevzal dňa 13. novembra 2018) zosplatnenie úveru. Vzhľadom na uvedené boli splnené podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a pôvodný veriteľ SLSP, a. s. bol oprávnený postúpiť pohľadávku na nebankový subjekt, ktorý má v rozsahu činnosti poskytovať spotrebiteľských úverov bez obmedzenia rozsahu (od 5. augusta 2016).

1.5. Pokiaľ ide o námietku neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu, že k zmluve nebola pripojená príloha podpísaná účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky, súd prvej inštancie ju považoval za nedôvodnú s poukazom na § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, keď uzavrel, že zákon nestanovuje povinnosť podpisu prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky postupcom i postupníkom. V prílohe k zmluve v súdnej veci je pohľadávka, ktorá bola predmetom postúpenia, identifikovaná.

1.6. Ďalej dospel k záveru, že podmienky na postúpenie pohľadávky banky tretej osobe podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách boli splnené, keď veriteľ (resp. právny nástupca veriteľa) preukázal, že žalobcu (aj dlžníka) pred postúpením pohľadávky vyzval na zaplatenie pohľadávky, a ten bol aj naďalej v omeškaní (teda dlhšie ako 90 dní).

1.7. Vo vzťahu k námietke, že dražobník konal s p. X. iba ako s verejnosťou a jeho námietky proti dobrovoľnej dražbe neboli brané do úvahy, ani zaznamenané v notárskej zápisnici uviedol, že splnomocnenec žalobcu p. X. nebol účastníkom dražby, nakoľko nezložil dražobnú zábezpeku a nedostavil sa s úmyslom urobiť podanie, preto s ním nemohlo byť ani konané ako s účastníkom dražby. V konaní nebolo preukázané, že by p. X. vzniesol nejaké námietky na dražbe.

1.8. K námietke premlčania výkonu záložného práva súd prvej inštancie poznamenal, že v konaní nebolo preukázané, že by takáto námietka bola na dražbe vznesená. I keby tomu tak bolo, námietka je nedôvodná. Premlčaniu podlieha záložné právo v trojročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, keď vzniklo právo na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky zo zálohu. Premlčacia doba záložného

práva neuplynú skôr, než uplynú premlčacia doba zabezpečenej pohľadávky. V konaní bolo preukázané, že zmluva o splátkovom úvere, ako i zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam boli uzatvorené dňa 25. januára 2012, dlžník sa dostal do omeškania neuhradením riadnej splátky do 20. januára 2017, t. j. 21. januára 2017. Dňa 22. mája 2019 dlžník podpísal uznanie dlhu, čím došlo k novému začatiu plynutia premlčacej lehoty. Premlčacia doba výkonu záložného práva ku dňu dražby 28. apríla 2021 tak ešte neuplynula.

1.9. Čo sa týka konania dobrovoľnej dražby počas núdzového stavu a jej konania napriek tomu, že listom z 8. januára 2021 dražobník od dražby upustil, súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ sa konala dražba v rozpore s uznesením vlády Slovenskej republiky č. 160 k návrhu na opakované predĺženie času trvania núdzového stavu podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov vyhláseného uznesením vlády Slovenskej republiky č. 587 z 30. septembra 2020 a na prijatie opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov, toto nespôsobuje neplatnosť dražby. Z predloženého listu žalobcu z 8. januára 2021 vyplynulo, že bolo upustené od dražby podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a) zákona o dobrovoľných dražbách, podľa vyjadrenia žalovaného 2/ z dôvodu prísnych pandemických opatrení. Opakovaná dražba sa uskutočnila 28. apríla 2021, zmluva o vykonaní dražby bola podpísaná dňa 24. marca 2021. Prvá dražba a opakovaná dražba majú charakter samostatných úkonov. Opakovaná dražba sa môže uskutočniť iba v prípade, ak predmet dražby nebol vydražený, alebo ak bola dražba zmarená vydražiteľom. Opakovaná dražba nevyhnutne nadväzuje na konanie predchádzajúcej dražby. V prípade upustenia od dražby je možné vykonať ďalšiu dobrovoľnú dražbu ako tzv. „prvú“ dražbu, ak nebola s upustením od dražby spojená prekážka postupu dražobníka a procesu draženia predmetu dražby, čo v predmetnej veci zistené nebolo.

1.10. Žalobca vzniesol i námietky k notárskej zápisnici, ktoré podľa názoru súdu prvej inštancie dôvodné neboli. Nebolo povinnosťou notára overovať si, či licitátor spĺňa podmienky vyžadované ustanovením § 9 zákona o dobrovoľných dražbách a ani konštatovať, či prebiehajúci dej je v súlade so zákonom. Predložená notárska zápisnica (§ 47 Notárskeho poriadku) obsahuje všetky údaje požadované zákonom. Žalobca sa domáhal určenia neplatnosti dražby, jedným z dôvodov bola neplatnosť notárskej zápisnice. Určenia neplatnosti právneho úkonu sa však nemožno domáhať tam, kde predmetom určenia nie je právny úkon. Notárska zápisnica je len formou, ktorou sa právne úkony spisujú, resp. že právny úkon môže iba tvoriť obsah notárskej zápisnice, z čoho potom jednoznačne vyplýva, že určenia neplatnosti formy, resp. spôsobu spísania právneho úkonu sa domáhať nemožno.

1.11. Námietku žalobcu týkajúcu sa ustanovenia § 17 ods. 8 zákona o dobrovoľných dražbách (že k osvedčenému odpisu notárskej zápisnice doručenej žalobcovi boli pripojené iba úradne osvedčené (vidimované) fotokópie Oznámenia o dobrovoľnej dražbe č. XXX/XXXX z 24. marca 2021 a Dodatku č. 1 z 27. apríla 2021, čo odporuje § 17 ods. 8 zákona o dobrovoľných dražbách, súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú, nakoľko v konaní nebol žalobcom predložený rovnopis oznámenia o dražbe, ktorý má byť uložený u dražobníka (žalovaného 2/), aby mohlo byť posúdené, či je podpísaný navrhovateľom dražby, či bol podpis navrhovateľa dražby úradne osvedčený, či je rovnopis oznámenia o dražbe prílohou osvedčeného odpisu notárskej zápisnice. Žalobcovi bolo v zmysle ustanovenia § 17 ods. 5 písm. a) zákona o dobrovoľných dražbách doručené oznámenie o dražbe, ktoré i predložil v konaní.

1.12. Vo vzťahu k argumentu, že ohodnotenie predmetu dražby nebolo vykonané v súlade s § 12 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách, súd uviedol, že žalovaný 2/ ako dražobník zabezpečil ohodnotenie predmetu dražby podľa všeobecnej hodnoty v mieste a čase konania dražby v súlade s § 12 zákona o dobrovoľných dražbách. Žalobcovi doručil dňa 30. júla 2020 výzvu na sprístupnenie nehnuteľnosti na obhliadku nehnuteľnosti, ktorá sa mala vykonať 4. augusta 2020. Žalobca nesprístupnil nehnuteľnosť na vykonanie obhliadky, vzhľadom k čomu znalkyňa Ing. Magulová posudkom č. XXX/XXXX vypracovala znalecký posudok postupom podľa § 12 ods. 3 zákona o dobrovoľných dražbách z dostupných údajov a cena bola určená vo výške 49.200 eur. Voči posudku podal žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu námietky dňa 25. septembra 2020, vzhľadom k čomu bol

žalobca vyzvaný na sprístupnenie nehnuteľnosti za účelom vykonania obhliadky. Žalobca neprevzal výzvu, splnomocnená osoba ju prevzala dňa 15. októbra 2020. Dňa 19. októbra 2020 sa uskutočnila nová obhliadka, nehnuteľnosť nebola žalobcom sprístupnená. V novom znaleckom posudku č. XXX/XXXX znalec Ing. Hirsch určil hodnotu nehnuteľnosti vo výške 53.300 eur, posudok bol doručený žalobcovi dňa 19. novembra 2020 a splnomocnenej osobe dňa 23. novembra 2020. Po tom, čo mu bol znalecký posudok doručený, žalobca nepreukázal, že by žiadal v priebehu dražobného konania o vyhotovenie nového znaleckého posudku. Pokiaľ ide o určenie ceny predmetu dražby za daných preukázaných okolností, určenie ocenenia nemôže mať za následok neplatnosť dražby. Je nesporné, že žalobca mal vedomosť na základe doručenej výzvy na sprístupnenie svojich nehnuteľností, že je povinný umožniť obhliadku nehnuteľnosti a mohol si zabezpečiť osobu, ktorá by obhliadku nehnuteľnosti znalci umožnila. Ak tak neurobil, musí ako vlastník nehnuteľnosti znášať dôsledky s tým spojené, a to, že znalec s poukazom na ustanovenie § 12 ods. 3 zákona o dobrovoľných dražbách urobí ohodnotenie predmetu dražby len z dostupných údajov. Podľa oznámenia o dražbe bola cena predmetu dražby určená znaleckým posudkom vo výške 53.300 eur, bez umožnenia jeho obhliadky znalcom. Pokiaľ k výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou došlo za účelom uspokojenia pohľadávky žalobcu vyčíslený k 20. marcu 2020 sumou 48.467,18 eur, bol v danom prípade dodržaný aj princíp proporcionality medzi výškou uspokojovanej pohľadávky a cenou predmetu dražby. Za obsah a správnosť znaleckého posudku zodpovedá znalec, dražobník zodpovedá za dodržanie zákonného postupu pri ohodnotení predmetu dražby. Ak je pre stanovenie všeobecnej ceny predmetu dražby vypracovaný znalecký posudok znalcom zapísaným v Zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti SR, splnil si dražobník všetky svoje povinnosti v súvislosti s ohodnotením predmetu dražby a nie je za bežných okolností úlohou ani právom dražobníka preverovať údaje alebo závery znaleckého posudku, keďže nie je osobou odborne spôsobilou a zákonom aprobovanou na to, aby sám vykonal odhad ceny nehnuteľností alebo aby prehodnocoval správnosť odhadu znalca. Preto sa súd námietkami žalobcu k znaleckému posudku nezaoberal. Tieto podľa zákona musia byť vznesené u dražobníka v prekluzívnej lehote 10 pracovných dní, čo žalobca nepreukázal.

1.13. Napokon žalobca namietal, že žalovaný 1/ nie je oprávnený spravovať predmetný úver, nakoľko má ísť o spotrebiteľskú zmluvu, nie o spotrebiteľský úver s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 3 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, toto ustanovenie negatívne vymedzuje, vylučuje použitie zákona a neumožňuje to ani zák. č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie. Spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Právny predchodca žalovaného 1/ ako veriteľ poskytol dlžníkom na základe zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej dňa 25. januára 2012 úver na bývanie vo výške 45.000 eur. Zo zmluvy nevyplyva a v konaní nebolo preukázané, že ide o úver, ktorého účelom bolo nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti alebo výstavba nehnuteľnosti.

1.14. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 24. novembra 2022 č. k. 9Co/84/2022-342 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvá výroková veta). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaným 1/, 2/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (druhá výroková veta) a žalovanému 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (tretia výroková veta).

2.1. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, keď sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatujúc správnosť jeho dôvodov.

2.2. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať, uviedol nasledovné:

2.3. Odvolací súd v reakcii na námietku konania dražby počas núdzového stavu poukázal na § 10

zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby Covid-19 a konštatoval, že dražobník, súdny exekútor a správca boli povinní v období od 19. januára 2021 do 28. februára 2021 upustiť od vykonania dražby, poverovania a predajom majetku dražobníka, organizovania ponukového konania alebo iného súťažného procesu smerujúceho k predaju majetku. Akýkoľvek spôsob speňaženia majetku dlžníka vykonaný v tomto období bol neplatný. Zákon o mimoriadnych opatreniach nebol v súvislosti s vykonávaním dražieb novelizovaný v tom smere, aby bol zákaz vykonávania dražieb predĺžený aj po 28. februári 2021. V súvislosti s tým vznikla otázka, či možno za daného právneho stavu počas zákazu vychádzania od 1. marca 2021 vykonávať dobrovoľné dražby. Ministerstvo spravodlivosti SR si v danej veci vyžiadalo stanovisko Úradu verejného zdravotníctva SR, ktorý považuje dobrovoľné dražby vykonávané podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona SNR č. 323/92 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov (a tiež zákon o dobrovoľných dražbách) za zasadnutia, ktoré sa uskutočňujú na základe zákona, a preto sa na dobrovoľné dražby vzťahuje výnimka zo zákazu konania hromadných podujatí v zmysle § 4 ods. 1 písm. d) vyhlášky ÚVZ SR č. 98 z 3. marca 2021, vyhlášky č. 131 z 19. marca 2021, resp. vyhlášky č. 186 z 18. apríla 2021. Zo stanoviska Úradu verejného zdravotníctva SR tiež vyplynulo, že dražby v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách možno považovať za hromadné podujatia, ktorých prevádzku a organizovanie povolil ÚVZ SR v bode B5 uznesenia vlády SR č. 123 z 28. februára 2021. Dražby v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách bolo možné od 1. marca 2021 riadne vykonávať aj za účasti verejnosti, a to bez porušenia zákazu vychádzania. I podľa stanoviska Regionálneho úradu verejného zdravotníctva, predloženého v odvolacom konaní v reakcii na takto špecifikovanú odvoláciu námietku žalobcu, dobrovoľné dražby realizované podľa zákona o dobrovoľných dražbách spadajú do kategórie zasadnutí, ktoré sa majú uskutočniť podľa zákona, a preto pre ne platia aj podmienky pre tieto zasadnutia stanovené v platnom opatrení ÚVZ SR. S poukazom na to odvolací súd vyhodnotil odvoláciu námietku žalobcu, že dražba sa konala počas núdzového stavu, a preto je neplatná, ako nedôvodná.

2.4. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa obsahu notárskej zápisnice o priebehu dražby odvolací súd konštatoval, že notárska zápisnica z 28. apríla 2021 sp. zn. N 383/2021, NZ 11396/2021, NCRls 11781/2021 spísaná notárom JUDr. K. K. obsahuje všetky náležitosti zápisnice v zmysle § 24 zákona o dobrovoľných dražbách. Pokiaľ žalobca namietal, že osoby zúčastnené dražby neboli označené v notárskej zápisnici a identifikované, takáto striktná povinnosť nevyplyva ani z § 24 zákona o dobrovoľných dražbách, ani z Notárskeho poriadku, pričom dražobník si v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách splnil povinnosť a zabezpečil zoznam účastníkov dražby. Pokiaľ žalobca mal záujem vedieť, kto presne sa zúčastnil dražby, mohol nahliadnuť do dražobného spisu. Uvedená námietka žalobcu nebola spôsobilá zmeniť záver súdu prvej inštancie, že dražba prebehla zákonným spôsobom. Žalobca v podanom odvolaní, okrem popierania pravdivosti obsahu notárskej zápisnice a spochybňovania jej obsahu, nepredložil a nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré by úplne podlamovali vierohodnosť obsahu verejnej listiny, pretože inak nie je možné verejnú listinu, ktorou je aj notárska zápisnica o priebehu dobrovoľnej dražby, zbaviť jej dôkaznej sily (uznesenie NS SR z 31. októbra 2017 sp. zn. 6Cdo/103/2016).

2.5. K námietke žalobcu, že žalovaný 1 / nepreukázal postúpenie práve predmetnej pohľadávky zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, čím nepreukázal, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia, a teda subjektom oprávneným navrhnúť vykonanie dobrovoľnej dražby, odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že boli splnené zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a SLSP, a. s. bola oprávnená postúpiť pohľadávku na nebankový subjekt, ktorý má v predmete svojej činnosti aj poskytovanie spotrebiteľských úverov. Žalovaný 1/ bol nositeľom hmotno-právneho oprávnenia a zároveň bol subjektom oprávneným navrhnúť vykonanie dobrovoľnej dražby. Pokiaľ žalobca namietal, že v Zmluve o postúpení pohľadávok č. Y. z 24. marca 2020 nie je podpísaná jej príloha, a táto nebola pripojená ani k zmluve o postúpení pohľadávok, uvedenú námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú, keď v konaní bola predložená zmluva o postúpení pohľadávky, ktorej súčasťou v prílohe bola aj pohľadávka zabezpečená záložným právom, ktorá bola dostatočným spôsobom identifikovaná. Zmluva o postúpení pohľadávky spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom, bola riadne podpísaná oboma zmluvnými stranami, podpisy boli aj úradne

overené, pričom zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplyva, že prílohy v zmluve o postúpení pohľadávok, ktoré obsahujú konkrétne postupované pohľadávky, by mali byť opätovne podpisované, príp. overované podpisy na týchto prílohách.

2.6. Žalobca ďalej namietal, že žalovaný nebol oprávnený disponovať bankovou pohľadávkou, keď zo zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej dňa 25. januára 2012 medzi dlžníkmi a SLSP, a. s. vyplýva, že išlo o hypotekárny úver, o úver na nadobudnutie úpravy a údržby nehnuteľností, pričom tento úver bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti. Namietal, že takýto úver nespadá pod úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch. K tejto odvolacej námietke odvolací súd uviedol, že zmluvou o splátkovom úvere z 25. januára 2012 bol poskytnutý úver ako úver na bývanie. S poukazom na § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka mal odvolací súd za to, že žalovaný 1/ bol oprávnený disponovať postúpenou pohľadávkou, keď v predmete svojej činnosti má aj poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia od 5. augusta 2016 a postúpením pohľadávky (dňa 24. augusta 2020) došlo bez ďalšieho aj k prevodu ďalších práv spojených s pohľadávkou. Zároveň tak došlo k hmotno-právnomu nástupníctvu po pôvodnom veriteľovi, a teda žalovaný 1/ bol aktívne legitimovaným navrhnúť vykonanie dobrovoľnej dražby.

2.7. Napokon k námietke žalobcu, že v danom prípade došlo k upusteniu od dražby, a preto bolo potrebné opätovne splniť všetky formálne a procesné požiadavky podľa zákona o dobrovoľných dražbách (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 343/2014-23 z 9. júla 2014), odvolací súd dodal, že v danom prípade nešlo o opakovanú dražbu, pretože k pôvodne stanovenej dražbe na deň 29. januára 2021 nedošlo z dôvodu zavedenia protipandemických opatrení. Z tohto dôvodu záver súdu o tom, že v danom prípade ďalšia dražba bola vykonávaná ako tzv. „prvá dražba“ považoval za logický a správny, a preto aj znalecký posudok a všetky úkony smerujúce k vykonaniu dražby nebolo potrebné vykonávať nanovo, tak ako to tvrdil žalobca v podanom odvolaní. Podstatné v danej veci bolo to, že dražobník vychádzal zo znaleckého posudku, ktorý nebol starší ako 6 mesiacov.

2.8. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP; navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uplatnil si i trovy dovolacieho konania.

3.1. K namietanej vade podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ uviedol, že je podstatné vyhodnotiť vzájomný vzťah § 24 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách a Notárskeho poriadku. Podľa názoru dovolateľa správny výklad zákona mal viesť konajúce súdy k záveru, že notárska zápisnica o priebehu dobrovoľnej dražby musí okrem náležitostí podľa § 24 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, či § 47 Notárskeho poriadku, obsahovať v súlade s § 64 ods. 2 Notárskeho poriadku za účelom osvedčenia iných právne významných skutočností aj presný opis deja, ktorý sa uskutočnil v jeho prítomnosti, a ktorého bol svedkom, ďalej miesto a čas osvedčovaného deja, meno, priezvisko, trvalé bydlisko (sídlo) žiadateľa o vydanie osvedčenia a tiež osôb na deji zúčastnených, a zároveň pri jej spísaní musí notár postupovať podľa ustanovenia § 48 ods. 1 Notárskeho poriadku, podľa ktorého ak notár nepozná účastníkov, svedkov úkonu, dôverníkov alebo osobu, ktorá ovláda jazyk účastníka osobne, títo musia preukázať svoju totožnosť platným úradným preukazom alebo ich totožnosť musí byť potvrdená dvoma svedkami totožnosti. Odvolací súd ale dospel k záveru, že náležitosti zápisnice o vykonaní dražby sú uvedené v § 24 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, pričom náležitosti notárskej zápisnice definuje § 47 Notárskeho poriadku. Podľa názoru dovolateľa ustanovenie § 24 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách nezbavuje notára povinnosti postupovať pri spisovaní notárskej zápisnice aj podľa § 64 ods. 2 a § 48 ods. 1 Notárskeho poriadku.

3.2. Ďalšou relevantnou otázkou z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je, či vôbec a ak áno, za akých podmienok a na aký subjekt je banka oprávnená postúpiť bankovú pohľadávkou v prípade, ak jej dlžníkom je spotrebiteľ. Podľa názoru dovolateľa ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č.

483/2001 Z. z. nepochybne sprísňuje zákonné predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky. Nerešpektovanie zákonnej úpravy postúpenia bankovej pohľadávky má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). V praxi dovolacieho súdu doteraz nebola riešená otázka, či je vôbec možné v prípade spotrebiteľskej zmluvy postúpiť bankovú pohľadávku na nebankový subjekt. Nakoľko mal byť predmetný úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy, postúpenie pohľadávky banky voči jej klientovi na inú osobu ako banku odporuje § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, obsah ktorej by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpením pohľadávky banky na inú osobu ako banku sa pritom jej obsah nepochybne mení (napr. banka má zákonnú povinnosť dodržiavať bankové tajomstvo klienta, ako regulovaný subjekt musí dodržiavať mnoho ďalších právnych noriem vymedzených nielen v zákone o bankách, pričom iná osoba ako banka takúto povinnosť nemá). Ak by aj ustanovenie § 92 zákona o bankách umožňovalo postúpenie pohľadávky na inú osobu, mal dovolateľ za to, že vzhľadom na právnu úpravu obsiahnutú v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, je takéto postúpenie pri spotrebiteľských zmluvách vylúčené. Ak totiž platí, že § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť pohľadávku banky na inú osobu ako banku, nakoľko postúpením by sa zmenil jej obsah a ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách naopak takéto postúpenie na inú osobu povoľuje, v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka má v prípade spotrebiteľských zmlúv pred právnu úpravou § 92 zákona o bankách prednosť právna úprava § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právna norma vyjadrená v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách totiž zhoršuje postavenie spotrebiteľa oproti právnej norme vyjadrenej v ustanovení § 525 Občianskeho zákonníka.

3.3. Podľa názoru dovolateľa platne postúpiť pohľadávku v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách možno v prípade spotrebiteľskej zmluvy len na subjekt, ktorý má oprávnenie spravovať daný typ úveru. Zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a mandátnej zmluvy z 25. januára 2012 vyplýva, že ňou bola zabezpečená pohľadávka zo zmluvy o splátkovom úvere uzavretej dňa 25. januára 2012 medzi dlžníkmi a Slovenskou sporiteľňou, a. s. ako veriteľom. Z článku I. bodu 1. zmluvy o splátkovom úvere výslovne vyplýva, že sa jednalo o hypotekárny úver, t. j. o úver na nadobudnutie, úpravu a údržbu nehnuteľnosti. Tento úver bol navyše zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti (predmetu dražby), čoho dôkazom je záložná zmluva z 25. januára 2012. Žalovaný 1/ disponuje iba licenciou na poskytovanie spotrebiteľských úverov z 5. augusta 2016. V súdnej veci ale nejde o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., ale o úver na bývanie zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti (§ 1 ods. 3 písm. d) zákona). Predmetný úver preto nespadá pod úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch. Prípadný odkaz na zákon č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie tiež neobstojí, pretože podľa § 28 sa ustanovenia tohto zákona nevzťahujú na zmluvy o úvere na bývanie uzavreté pred 21. marcom 2016, ak odseky 3 až 5 neustanovujú inak. V odsekoch 3 až 5 nie je uvedený § 20 ods. 6, preto sa zákon č. 90/2016 Z. z. neaplikuje na zmluvu o úvere z 25. januára 2012. Navrhovateľom dražby mohla byť v danom prípade iba Slovenská sporiteľňa, a. s., prípadne za splnenia ďalších podmienok podľa § 92 zákona o bankách iná banka oprávnená poskytovať na území SR hypotekárne úvery, nie však žalovaný 1/. Žalovaný 1/ ako nebankový subjekt nebol oprávnený akokoľvek disponovať s hypotekárnymi úvermi, vrátane zavŕšenie vzťahu vyplývajúceho zo zmluvných podmienok banky, keďže na túto činnosť nemal potrebné bankové povolenie. Konajúce súdy napriek tomu dospeli k záveru, že postúpenie pohľadávky možné bolo, pretože žalovaný 1/ bol oprávnený disponovať postúpenou pohľadávkou, keď v predmete svojej činnosti má aj poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia od 5. augusta 2016. Spotrebiteľský úver však nie je to isté ako spotrebiteľská zmluva v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

3.4. V praxi dovolacieho súdu doteraz nebola riešená ani otázka, aké náležitosti má spĺňať písomná výzva banky klientovi (dlžníkovi, ručiteľovi) v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa názoru dovolateľa je takáto výzva nepochybne prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky, alebo jej časti na inú osobu. Výzva banky musí byť konkrétna, vecná, musí z nej vyplývať, ktoré splátky neboli uhradené, v akej výške, kedy sa tieto splátky stali splatnými a musí obsahovať upozornenie na možné postúpenie pohľadávky, pretože sa jedná o základný predpoklad pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu (obdobne napríklad rozsudky Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/68/2017 zo 17. mája 2017 alebo Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/244/2016 z 27. októbra 2016). Odvolací súd ale

považoval za dostatočné, že Slovenská sporiteľňa, a. s. zaslala listom z 29. júna 2018 dlžníkovi J. L. výzvu, v ktorej mu oznámila, že ku dňu 29. júna 2018 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 3.568,20 eur s tým, aby dlžnú sumu uhradil do 15 dní, zároveň mu oznámila, že v prípade, ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť a pristúpi k realizácii výkonu záložného práva.

3.5. Legitímnu otázkou neriešenou v praxi dovolacieho súdu je, aké právne účinky vyvoláva upustenie od dražby. V konaní opakovane namietal, odvolávajúc sa na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 343/2014-23 z 9. júla 2014, že pokiaľ došlo k upusteniu od dražby, pre zákonné pokračovanie v dražbe bolo potrebné opätovne splniť všetky formálne a procesné požiadavky tak, ako ich stanovuje zákon o dobrovoľných dražbách (vrátane uzavretia zmluvy o vykonaní dražby medzi navrhovateľom a dražobníkom, vydania dražobnej vyhlášky a zabezpečenia ďalších listinných podkladov, ohodnotenia predmetu dražby), čo sa v predmetnej veci nestalo. Dovolateľ má za to, že v zmysle § 22 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách sa opakovaná dražba uskutoční vtedy, ak predmet dražby nebol vydražený, alebo ak bola dražba zmarená vydražiteľom. K tomu § 22 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách výslovne dodáva, že opakovanú dražbu nie je možné vykonať, ak dražobník upustil od dražby, alebo ak bola dražba neplatná. Konanie opakovanej dražby v tom prípade vylučuje ustanovenie § 22 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách. Napriek tomu súd prvej inštancie v bode 15. rozsudku konštatuje, že opakovaná dražba sa uskutočnila dňa 28. apríla 2021, že opakovaná dražba nevyhnutne nadväzuje na konanie predchádzajúcej dražby, a že v prípade upustenia od dražby je možné vykonať ďalšiu dobrovoľnú dražbu ako tzv. „prvú“ dražbu, ak nebola s upustením od dražby spojená prekážka postupu dražobníka a procesu draženia predmetu dražby, čo v predmetnej veci zistené nebolo. Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade nešlo o opakovanú dražbu, pretože k pôvodne stanovenej dražbe na deň 29. januára 2021 nedošlo z dôvodu zavedenia protipandemických opatrení. Odvolací súd preto záver súdu v tom smere, že v danom prípade ďalšia dražba bola vykonávaná ako tzv. „prvá dražba“ považoval za logický a správny, a preto aj znalecký posudok a všetky úkony smerujúce k vykonaniu dražby nebolo potrebné vykonávať nanovo, tak ako to tvrdil žalobca v podanom odvolaní.

3.6. Ďalej dovolateľ v bode 7. dovolania uviedol, že vo vzťahu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru listom č. E.-XXXX z 8. novembra 2018 namietal, že ním bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru spätne ku dňu 7. novembra 2018. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru nenastávalo automaticky, ale bolo naviazané na právny úkon banky ako veriteľa. Splatnosť úveru preto nemožno vyhlásiť spätne a takýto právny úkon je neplatný pre nezrozumiteľnosť a neurčitosť. Nebola tak splnená podmienka postupovania splatnej pohľadávky podľa § 92 zákona o bankách. Hoci sa jednalo o podstatnú námietku, odvolací súd na ňu nedal v napadnutom rozhodnutí žiadnu odpoveď.

3.7. Zo strany dovolacieho súdu nedostal zákonnú odpoveď na námietku týkajúcu sa absencie oprávnenia žalovaného 1/ na správu predmetného úveru. Odvolací súd v bode 19.1. napadnutého rozhodnutia konštatuje, že: „zo zmluvy nevyplýva a v konaní nebolo preukázané, že ide o úver ktorého účelom bolo nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti alebo výstavba nehnuteľnosti“. Odvolací súd dodáva, že od 1. januára 2008 bol účinný zákon č. 568/2007 Z. z., a tento novelizoval aj definíciu spotrebiteľskej zmluvy v ustanovení § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd mal za to, že žalovaný 1/ bol oprávnený disponovať postúpenou pohľadávkou, keď v predmete svojej činnosti má aj poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia od 5. augusta 2016. Takýto záver súdu je ale v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním. Odvolací súd nevysvetlil, prečo považoval za relevantné oprávnenie žalovaného 1/ na poskytovanie spotrebiteľských úverov, hoci sa na predmetný úver ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ani zákona č. 90/2016 Z. z. neaplikujú (bod 8. dovolania).

3.8. V odvolaní tiež namietal, že pokiaľ došlo k upusteniu od dražby, pre zákonné pokračovanie v dražbe bolo potrebné dodržať všetky ďalšie procesné náležitosti organizácie dražby tak, ako ich stanovuje zákon o dobrovoľných dražbách. To znamená, že museli byť opätovne splnené všetky podmienky pre vykonanie dražby predpokladané právnymi predpismi, čo sa v predmetnej veci nestalo. Ani na túto

námietku zákonnú odpoveď nedostal (bod 9. dovolania).

3.9. Nestotožnil sa ani so spôsobom, akým sa súd vysporiadal s námietkou konania dobrovoľnej dražby počas núdzového stavu. Podľa názoru odvolacieho súdu dražby v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách bolo možné od 1. marca 2021 riadne vykonávať aj za účasti verejnosti, a to bez porušenia zákazu vychádzania. Zároveň však platí, že podľa § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách miesto, dátum a čas začatia dražby musia byť určené dražobníkom po dohode s navrhovateľom dražby tak, aby nebola obmedzená možnosť účasti na dražbe. Uznesenie vlády SR č. 160 zo 17. marca 2021 zaviedlo výrazné obmedzenie mobility ľudí, a teda už samotné konanie dobrovoľnej dražby počas núdzového stavu obmedzovalo možnosť účasti na dražbe. Pokiaľ dátum konania dražby nie je v súlade s § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách, dražba musela byť nezákonná. Z povahy veci je dražba verejným konaním, pri ktorom sa licitátor obracia na vopred neurčený okruh osôb prítomných na vopred určenom mieste. Určenie dátumu konania dražby by tak v maximálnej možnej miere malo garantovať, že čo najširšiemu okruhu potenciálnych účastníkov bude umožnené sa dražby zúčastniť. Určenie konania dražby na dátum, ktorý spadá do obdobia vyhláseného núdzového stavu spojeného s obmedzením mobility a vyvolaného bezprostredným ohrozením zdravia, obmedzuje možnosť účasti na dražbe (bod 10. dovolania).

4. Žalovaný 1/ sa k dovolaniu žalobcu písomne vyjadril tak, že rozsudok krajského súdu považuje za zákonný a správny, pričom odvolací súd sa určito, zrozumiteľne a vyčerpávajúco vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v podanom odvolaní. Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod týkajúci sa právnej otázky výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, o ktorej podľa dovolania žalobcu nebolo doposiaľ ustálené dovolacím súdom rozhodnuté, uviedol, že Najvyšší súd SR ustálené rozhodoval vo všetkých namietaných otázkach súvisiacich s týmto ustanovením, pričom v dôsledku tejto skutočnosti je dovolanie nielen neprípustné, pretože nie je splnený príslušný dovolací dôvod, ale navyše judikatúra Najvyššieho súdu SR upravuje namietané právne otázky odlišne od názoru žalobcu, resp. výklad právnych predpisov, aký žalobca uvádza v dovolaní bol ustálené odmietnutý. V prvom rade žalovaný 1/ uvádza, že len v konaniach, v ktorých vystupuje ako strana sporu, eviduje desiatky rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorých je postúpenie bankovej pohľadávky v spotrebiteľskej veci platné za splnenia podmienok ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré takéto postúpenie upravuje. Podľa názoru žalovaného 1/ je zo strany žalobcu absurdné namietat', že postúpenie pohľadávky voči spotrebiteľovi je absolútne neprípustné napriek tomu, že to umožňujú rozličné právne predpisy, a to aj tie, ktoré upravujú ochranu spotrebiteľských práv. Žalovanému 1/ nie je zrejmé, ako žalobca dospel k záveru, že samotným postúpením pohľadávky sa zhoršuje postavenie spotrebiteľa s ohľadom na skutočnosť, že mu ostávajú zachované všetky práva a povinnosti, ktorými disponoval aj voči pôvodnému veriteľovi. Tvrdenie žalobcu, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpenie pohľadávky banky na inú osobu je zjavne nesprávne a z predmetného ustanovenia nevyplyva ani len okrajovo, keďže postúpením pohľadávky sa nemení obsah samotnej pohľadávky. Nakoľko však o možnosti postúpenia pohľadávky v spotrebiteľskom vzťahu existuje rozsiahla judikatúra najvyšších súdnych autorít, pričom zo strany žalobcu dochádza výlučne k popieraniu zákona, k námietke žalobcu sa bližšie nevyjadrí. Poukázal aj na zjavnú účelovosť argumentácie žalobcu, ktorý v podanom odvolaní možnosť postúpenia pohľadávky za splnenia podmienok ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách výslovne pripúšťal. Vo vzťahu k námietkam žalobcu ohľadom osobitných náležitostí výzvy podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré podľa uplatneného dovolacieho dôvodu rovnako nemali byť podľa názoru žalobcu dovolacím súdom ustálené posúdené, sa žalovaný 1/ odvolal na svoje predošlé vyjadrenia. Medzičasom už Najvyšší súd SR aj túto otázku vyriešil, a preto poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. septembra 2023 sp. zn. 9Cdo/165/2022, ktoré tvrdenia žalobcu, že by výzva podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách mala obsahovať osobitné náležitosti, jednoznačne odmieta. Navyše, žalovaný 1/ predložil aj osobitnú výzvu zo 17. decembra 2019, v ktorej bol žalobca vyzvaný na úhradu pohľadávky a zároveň upozornený na možnosť postúpenia pohľadávky tretej osobe. Vo zvyšku odkázal na svoje doterajšie vyjadrenia vo veci. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. R 9/2021 namietol, že žalobca nenaznačil, aké konkrétne porušenie práv malo byť spôsobené konkrétnym porušením ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách. Výslovil názor, že dovolanie žalobcu je nedôvodné a je nutné ho zamietnuť.

5. Žalovaný 2/ sa k dovolaniu žalobcu písomne vyjadril tak, že má za to, že podmienky pre prípustnosť dovolania nie sú splnené. Podľa žalovaného 2/ nie je možné konštatovať, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Vykonané dokazovanie, ako aj odôvodnenia konajúcich súdov považuje za vyčerpávajúce a presvedčivé, pričom ich závery sú v záujme spravodlivého usporiadania vzťahov.

5.1. Rovnako snahu žalobcu o nastolenie otázok zásadného právneho významu (v bode 6. dovolania) za účelom zdôvodnenia prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP považuje za nespôsobilú privodiť prípustnosť dovolania. Žalobca v podanom dovolaní opätovne spochybňuje notársku zápisnicu ako verejnú listinu, ale z dovolania v tejto časti nie je zrejmé, aká otázka zásadného právneho významu ešte nebola vyriešená. Podľa žalovaného 2/ notárska zápisnica obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti pre osvedčenie priebehu dražby, s čím sa sudy dostatočne vysporiadali. Žalobca pre spochybnenie notárskej zápisnice uvádza, že úlohou notára nemá byť len osvedčenie príklepu, ale celého deja, priebehu dražby, ktorého bol notár svedkom. Táto výčitka vyznieva absurdne, nakoľko predmetná notárska zápisnica obsahuje aj opis samotného deja, a to od bodu 7. notárskej zápisnice.

5.2. Vo vzťahu k námietke, že banka nebola oprávnená postúpiť bankovú pohľadávku v prípade, ak je dlžníkom spotrebiteľ, žalovaný 2/ poukázal na to, že otázka postúpenia tzv. bankovej pohľadávky, kde v pozícii dlžníka je spotrebiteľ, už bola v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR riešená. Žalobca má za to, že takúto pohľadávku postúpiť nemožno s odkazom na ustanovenie § 52 a nasl. a § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže sa podľa názoru žalobcu zmení obsah pohľadávky. Žalovaný 2/ takýto výklad považuje za hrubé ohýbanie zákonných ustanovení. Obsah pohľadávky sa v nadväznosti na jej postúpenie totiž nijakým spôsobom nezmení. Pokiaľ žalobca tvrdí, že podľa jeho názoru pohľadávku v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách možno platne postúpiť v prípade spotrebiteľskej zmluvy len na subjekt, ktorý má oprávnenie spravovať daný typ úveru, takýto záver zo znenia ustanovenia § 98 ods. 8 zákona o bankách nevyplyva.

5.3. Žalovaný 2/ zastáva názor, že odvolací súd (ako aj prvoinštančný súd) sa presvedčivo vysporiadali s námietkou žalobcu, týkajúcej sa upustenia od dražby a konania dražby počas núdzového stavu. Žalobca sa v tomto smere opäť obmedzuje len na nesúhlasné stanovisko k právnomu posúdeniu odvolacím súdom.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu nemožno vyhovieť.

7. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Právna úprava dovolacieho konania dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania. K posúdeniu dôvodnosti dovolania môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

9. Dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

K dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP

10. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady známosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

14. Dovolateľ v dovolaní výslovne neoznačil, aké vady namieta v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že v dovolaní v bodoch 7. a 8. namieta nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho nepresvedčivosť (bližšie pozri body 3.6. až 3.9. tohto rozhodnutia).

15. K uvedenej dovolacej námietke dovolací súd uvádza, že jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 a § 393 CSP, sp. zn. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná

odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

16. Po preskúmaní obsahu spisu a dovolaní napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvej inštancie dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie, spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za neodôvodnené. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu.

17. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniac sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie vrátane správnych skutkových a právnych záverov, na ktoré aj odkázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP (pozri odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu). Odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil, v porovnaní so súdom prvej inštancie, na žiadnych iných, či nových skutkových a právnych záveroch.

18. Keďže odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie stotožnil, treba jeho dôvody posudzovať v kontexte s dôvodmi uvedenými v rozsudku okresného súdu, s ktorým vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

19. V dôvodoch rozsudku sa vyjadril k nosnej argumentácii odvolateľa (žalobcu) uplatnenej v odvolaní (rovnako aj v dovolaní); (body 10. až 17. napadnutého rozsudku). V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd podrobne zdôvodnil, prečo potvrdil ako vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá stotožniac sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval za rozhodujúci, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, a prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti doplnil aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, nevyplyva nedostatočnosť alebo nepresvedčivosť, ani absencia o skutkových a právnych záveroch, či taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľa.

19.1. Konkrétne dovolateľ namieta, že zo strany odvolacieho súdu nedostal „zákonnú“ odpoveď na námietku týkajúcu sa absencie oprávnenia žalovaného 1/ na správu predmetného úveru. Záver odvolacieho súdu, že žalovaný 1/ bol oprávnený disponovať postúpenou pohľadávkou, keď v predmete svojej činnosti má aj poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia od 5. augusta 2016 mal za rozporný s vykonaným dokazovaním. Odvolací súd nevysvetlil, prečo považoval za relevantné oprávnenie žalovaného 1/ na poskytovanie spotrebiteľských úverov, hoci sa na predmetný úver ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ani zákona č. 90/2016 Z. z. neaplikujú. Odvolací súd v bode 16. napadnutého rozsudku uvádza: „Žalobca ďalej v bode 11. odvolania namieta, či žalovaný 1/ bol oprávnený disponovať bankovou pohľadávkou, keď zo Zmluvy o zriadení záložného práva k

nehnuteľnostiam a Mandátnej zmluvy z 25. januára 2012 vyplýva, že bola zabezpečená pohľadávka zo Zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej dňa 25. januára 2012 medzi J. L. a F. L. ako dlžníkmi a SLSP, a. s., pričom zo zmluvy o splátkovom úvere vyplýva, že sa jednalo o hypotekárny úver, o úver na nadobudnutie úpravy a údržby nehnuteľností, pričom tento úver bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti. Namietal, že takýto úver nespadá pod úpravu Zákona o spotrebiteľských úveroch. K uvedenej odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že Zmluva o splátkovom úvere z 25. januára 2012, ktorá bola uzatvorená medzi SLSP, a. s. a J. L. a F. L. na sumu 45.000 eur bol poskytnutý ako úver na bývanie. K uvedenému odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 52 ods. 1 OZ obsahovalo v čase uzatvorenia úverovej zmluvy definíciu spotrebiteľskej zmluvy ako kúpnej zmluvy, zmluvy o dielo alebo inej odplatnej zmluvy upravenej v 8. časti tohto zákona a zmluvy podľa § 55 a zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ, na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Zmluva o úvere ako taká nebola zaradená do definovaných spotrebiteľských zmlúv, ale už od 1. januára 2008 bol účinný zákon č. 568/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov, a tento novelizoval aj definíciu spotrebiteľskej zmluvy v ustanovení § 52 ods. 1 OZ tak, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd mal za to, že žalovaný 1/ bol oprávnený disponovať postúpenou pohľadávkou, keď v predmete svojej činnosti má aj poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia od 5. augusta 2016 a s postúpením pohľadávky (dňa 24. augusta 2020) došlo bez ďalšieho aj k prevodu ďalších práv spojených s pohľadávkou. Zároveň tak došlo k hmotno-právnomu nástupníctvu o pôvodnom veriteľovi, a teda žalovaný 1/ bol aktívne legitimovaným navrhnuť vykonanie dobrovoľnej dražby.“

19.2. Ďalej dovolateľ namietal, že nedostal „zákonnú“ odpoveď na v odvolaní vznesený argument, že pokiaľ došlo k upusteniu od dražby, pre zákonné pokračovanie v dražbe bolo potrebné dodržať všetky ďalšie procesné náležitosti organizácie dražby tak, ako ich stanovuje zákon o dobrovoľných dražbách, vrátane uzavretia zmluvy o vykonaní dražby medzi navrhovateľom a dražobníkom, vydania dražobnej vyhlášky a zabezpečenia ďalších listinných podkladov, ohodnotenie predmetu dražby nevynímajúc, čo sa v predmetnej veci nestalo. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že popísanou námietkou žalobcu sa odvolací súd zaoberal v bode 17. napadnutého rozsudku a túto vyhodnotil ako neopodstatnenú (viď bod 36.1. tohto rozsudku).

19.3. Dovolateľ v dovolaní mal za nedostatočný i spôsob, akým sa odvolací súd vysporiadal s jeho námietkou konania dobrovoľnej dražby počas núdzového stavu s tým, že určenie konania dražby na dátum, ktorý spadá do obdobia vyhláseného núdzového stavu spojeného s obmedzením mobility a vyvolaného bezprostredným ohrozením zdravia, obmedzuje možnosť účasti na dražbe. Dovolací súd poukazuje na body 12. a 13. napadnutého rozsudku, v ktorých odvolací súd uviedol: „Odvolací súd sa prednostne vysporiadal s námietkou žalobcu v podanom odvolaní (bod 12.), ktorý sa nestotožnil s tým, ako sa súd vysporiadal s námietkou konania dražby počas núdzového stavu. V preskúmvanej veci bolo nesporne preukázané, že žalobca bol výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v okrese K., Obec A., v kat. úz. A., zapísaných v evidencii nehnuteľností Okresným úradom Topoľčany, katastrálnym odborom na LV č. XXXX ako parcela registra „C“ parc. č. 1067 - záhrada o výmere 495 m², parcela registra „C“ č. 1066 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 430 m² a stavba - rodinný dom so súp. č. XXX postavený na parc. č. XXXX. Na základe Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnej zmluvy z 25. januára 2012 bol predmet dražby zaťažený záložným právom v prospech záložného veriteľa SLSP, a. s. Bratislava. Týmto záložným právom bola zabezpečená pohľadávka zo Zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej dňa 25. januára 2012 medzi J. L. a F. L. ako dlžníkmi a SLSP, a. s. ako veriteľom. Z článku I. bod 1. zmluvy vyplynulo, že sa jednalo o hypotekárny úver, t. j. o úver na nadobudnutie úprav a údržbu nehnuteľnosti. Tento úver bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, o čom žalobca predložil v konaní záložnú zmluvu z 25. januára 2012. Listom dražobníka z 8. januára 2021 došlo k upusteniu dobrovoľnej dražby z dôvodu podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona o dobrovoľných dražbách z dôvodu protipandemických opatrení. Ďalšia dražba sa konala dňa 28. apríla 2021 o 11:30 hod. v Nitre, na ktorej predmet dražby udelením príklepu vydražil žalovaný 3/. V

zmysle § 10 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby Covid-19 sa v justícii menia a dopĺňajú niektoré zákony (a tiež zákon o mimoriadnych opatreniach), boli dražobník, súdny exekútor a správca v období od 19. januára 2021 do 28. februára 2021 povinní upustiť od vykonania dražby, poverovania a predajom majetku dražobníka, organizovania ponukového konania alebo iného súťažného procesu smerujúceho k predaju majetku. Akýkoľvek spôsob speňaženia majetku dlžníka vykonaný v období od 19. januára 2021 do 28. februára 2021 bol neplatný. Zákon o mimoriadnych opatreniach nebol v súvislosti s vykonávaním dražieb novelizovaný v tom smere, aby bol zákaz vykonávania dražieb predĺžený aj po 28. februári 2021, v dôsledku čoho vznikol problém, či možno za daného právneho stavu počas zákazu vychádzania od 1. marca 2021 vykonávať dobrovoľné dražby. Ministerstvo spravodlivosti SR si v danej veci vyžiadalo stanovisko Úradu verejného zdravotníctva SR, ktorý považuje dobrovoľné dražby vykonávané podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona SNR č. 323/92 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov (a tiež zákon o dobrovoľných dražbách) za zasadnutia, ktoré sa uskutočňujú na základe zákona, a preto sa na dobrovoľné dražby vzťahuje výnimka zo zákazu konania hromadných podujatí v zmysle § 4 ods. 1 písm. d) vyhlášky ÚVZ SR č. 98 z 3. marca 2021, vyhlášky č. 131 z 19. marca 2021, resp. vyhlášky č. 186 z 18. apríla 2021. Zo stanoviska Úradu verejného zdravotníctva SR tiež vyplynulo, že dražby v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách možno považovať za hromadné podujatia, ktorých prevádzku a organizovanie povolil ÚVZ SR v bode B5 uznesenia vlády SR č. 123 z 28. februára 2021. Teda dražby v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách bolo možné od 1. marca 2021 riadne vykonávať aj za účasti verejnosti, a to bez porušenia zákazu vychádzania. Pri výkone dobrovoľných dražieb bola podmienka dodržiavať všetky protiepidemiologické opatrenia stanovené vyhláškami ÚVZ SR. Uvedená námietka o konaní dobrovoľnej dražby počas núdzového stavu bola jednoznačne uplatnená až v odvolacom konaní, čo by bolo možné, vychádzajúc z ustanovenia § 366 CSP, považovať za novotu, avšak odvolací súd sa potreboval k nej vyjadriť. Vzhľadom na takto vznesenú a konkretizovanú námietku až v odvolacom konaní žalobcom, žalovaný na ňu reagoval a pripojil aj stanovisko z Regionálneho úradu verejného zdravotníctva, na ktoré sa obrátila aukčná spoločnosť (žalovaný 2/) ohľadne vykonávania dobrovoľných dražieb, pričom z uvedeného stanoviska vyplynulo, že dobrovoľné dražby realizované podľa zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách spadajú do kategórie zasadnutí, ktoré sa majú uskutočniť podľa zákona, a preto pre ne platia aj podmienky pre tieto zasadnutia stanovené v platnom opatrení ÚVZ SR. S poukazom na účinné opatrenia ÚVZ SR na verejné dobrovoľné dražby sa nevzťahujú podmienky pre usporiadanie hromadných podujatí, nakoľko zasadnutia, ktoré sa uskutočňujú podľa zákona tvoria výnimku zo zákazov platných pre hromadné podujatia. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd preto vyhodnotil odvoláciu námietku žalobcu, že dražba sa konala počas núdzového stavu, a preto mala byť neplatná, za nedôvodnú.“

20. Z uvedeného je zrejmé, že z hľadiska obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) argumentácie dovolateľa k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP jej podstatou bol nesúhlas so spôsobom hodnotenia vykonaných dôkazov, zisteným skutkovým stavom i s právnym posúdením veci nižšími súdmi.

20.1. V tomto smere považuje dovolací súd za potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

20.2. Rovnako k dovolateľom (z obsahu dovolania vyplývajúceho) vytýkanému hodnoteniu dôkazného a skutkového stavu dovolací súd uvádza, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd má tiež možnosť

vyhodnotiť a posúdiť, či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolanie na takých argumentoch nestálo a dovolací súd ex officio (z úradnej povinnosti) dané vady sám nevyhľadáva. Pokiaľ sudy nižšej inštancie opierali svoje zistenia o vykonané dôkazy, ktoré ale nevyhodnotili podľa predstáv žalobcu, nešlo o postup vylučujúci, či znemožňujúci žalobcovi realizáciu procesných práv priznaných mu CSP. Dovolanie je tak formulované (len) ako nesúhlasný prejav dovolateľa so skutkovými zisteniami súdov nižšej inštancie a ich právnym posúdením, ktorý ale túto argumentáciu neposúva do relevantnej roviny dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

21. Napokon k dovolacej námietke, že odvolací súd žalobcovi neposkytol žiadnu odpoveď na argument, že listom - vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru z 8. novembra 2018 bola veriteľom vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru spätne ku dňu 7. novembra 2018, pričom podľa jeho názoru toto možné nie je, dovolací súd poznamenáva, že popísaný argument žalobcu je vnútorne rozporný a nelogický, keď na jednej strane žalobca v dovolaní tvrdí, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru nenastáva automaticky, ale je potrebný osobitný úkon veriteľa, no na druhej strane takýto osobitný úkon veriteľa má za neprípustný. Dovolaciu súdu nie je zrejmé, aký iný (podľa neho) prípustný spôsob vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru má dovolateľ na mysli. Dovolací súd zdôrazňuje, že odôvodnenie rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

22. Podľa dovolacieho súdu, rozsudok odvolacieho súdu vo vyššie uvedenom ponímaní nemožno považovať ani za svojvoľný (arbitráry), lebo nejde o prípad, kedy by súd vôbec nedal uspokojujúcu odpoveď na podstatné argumenty žalobcu. Skutočnosť, že žalobca sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívnym uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, rozsahom a výsledkom vykonaného dokazovania, nezakladá dôvodnosť podaného dovolania. Aj stabilná rozhodovacia prax ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

23. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd môže len konštatovať, že námietka dovolateľa o nepreskúmateľnosti a nepresvedčivosti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý podľa jeho názoru nezodpovedá kritériám § 393 a § 220 CSP, je neopodstatnená.

24. Dovolací súd na základe uvedených dôvodov prípustné dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP vyhodnotil ako nedôvodné.

K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

25. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

26. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ

uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

27. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, s a vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“).

28. Na to, aby mohol dovolací súd podrobiť dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia vecí, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, uvedeného pod písmenom a) až c) ustanovenia § 421 ods. 1 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré o. i. patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v zákone (§ 431 až § 435 CSP).

29. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP).

30. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), alebo či ide o právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), či právnu otázku, ktorá je rozhodovaná odvolacím súdom rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP).

31. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

32. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie vecí odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/216/2017). Zároveň je potrebné zdôrazniť, že sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

33. Dovolať ako doposiaľ dovolacím súdom neriešené označil otázky:

1/ či vôbec a ak áno za akých podmienok a na aký subjekt je banka oprávnená postúpiť bankovú pohľadávku podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. v prípade, ak jej dlžníkom je spotrebiteľ; osobitne, či v prípade, ak jej dlžníkom je spotrebiteľ, je banka oprávnená postúpiť bankovú pohľadávku podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. na nebankový subjekt (body 6.2.1. a 6.2.2. dovolania),

2/ či v prípade spotrebiteľskej zmluvy možno platne postúpiť pohľadávku podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách len na subjekt, ktorý má oprávnenie spravovať daný typ úveru (bod 6.2.3. dovolania),

3/ aké náležitosti má spĺňať písomná výzva banky klientovi (dlžníkovi, ručiteľovi) v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách (bod 6.2.4. dovolania),

4/ aké právne účinky vyvoláva upustenie od dražby (body 6.3.1. a 6.3.2. dovolania),

5/ či notárska zápisnica o priebehu dobrovoľnej dražby musí okrem náležitostí podľa § 24 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách a § 47 Notárskeho poriadku obsahovať v súlade s § 64 ods. 2 Notárskeho poriadku za účelom osvedčenia iných právne významných skutočností aj presný opis deja, ktorý sa uskutočnil v prítomnosti notára, miesto a čas osvedčovaného deja, meno, priezvisko, trvalé bydlisko (sídlo) žiadateľa o vydanie osvedčenia a tiež osôb na deji zúčastnených, a zároveň pri jej spísaní musí notár postupovať podľa ustanovenia § 48 ods. 1 Notárskeho poriadku, podľa ktorého ak notár nepozná účastníkov, svedkov úkonu, dôverníkov alebo osobu, ktorá ovláda jazyk účastníka osobne, títo musia preukázať svoju totožnosť platným úradným preukazom alebo ich totožnosť musí byť potvrdená dvoma svedkami totožnosti (body 6.1.1. a 6.1.2. dovolania).

34. K prvej a druhej dovolaťom položenej otázke dovolací súd uvádza, že dovolať sice právne otázky (ktoré dovolačím súdom podľa jeho názoru doposiaľ neboli vyriešené) konkretizoval a uviedol, ako boli dané otázky riešené odvolacím súdom a tiež uviedol, ako by mali byť tieto otázky správne vyriešené, avšak nemožno sa stotožniť s jeho tvrdením, že ide o otázky, ktoré ešte neboli predmetom rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

34.1. Otázkou prípustnosti a podmienok postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (vrátane pohľadávok zo spotrebiteľských zmlúv) na tretí subjekt sa dovolací súd zaoberal opakovane.

34.2. Dovolač súd v prvom rade poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu z 28. marca 2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017, ako aj na rozsudok najvyššieho súdu z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017 (publikovaný Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018), z ktorého vyplýva, že: (bod 21.) „Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje.“

34.3. Ďalej možno spomenúť rozsudok najvyššieho súdu z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020 (publikovaný Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 4/2021), podľa ktorého „rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je primárne zásadná skutočnosť (ktorú nemožno opomíňať), že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (zákonnými podmienkami) platného postúpenia pohľadávky z úveru je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku.“ Zároveň podľa názoru dovolacieho súdu „ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky (viď bod 14.3.) umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe (a to aj osobe, ktorá nie je bankou) len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná.“

34.4. Dovolač súd i v rozsudku z 28. marca 2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017 v odôvodnení uviedol, že rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 bankového zákona, treba dospieť k tomu, že: „celkom jednoznačne

definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok.“

34.5. V rozhodnutí z 29. marca 2022 sp. zn. 8Cdo/139/2020 najvyšší súd uviedol, že: „Aj v prejednávanej príhode sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky z úveru je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku.“

34.6. Z najnovšej aplikačnej praxe dovolacieho súdu možno uviesť napríklad uznesenie z 29. januára 2025 sp. zn. 9Cdo/24/2023, podľa ktorého „Inak povedané, citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávku voči klientovi za splnenia určitých podmienok. Predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu v zmysle citovaného ustanovenia je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní, a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná.“

34.7. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že právne otázky nastolené dovolateľom ako otázky č. 1/ a č. 2/, dovolací súd už v minulosti vo vyššie uvedených konaniach posudzoval a vyriešil, z dôvodu ktorého nie je daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku opätovne riešil.

34.8. Dovolací súd vo vyššie uvedených konaniach vyriešil právnu otázku tak, že § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje podmienky, ktorých splnenie je nevyhnutné pre platné postúpenie splatnej pohľadávky banky, ktorú má voči klientovi (spotrebiteľovi). Týmito podmienkami sú: nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky a písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil. Za splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách môže banka platne postúpiť splatnú pohľadávku, ktorú má voči klientovi (resp. jej splatnú časť) na inú banku, alebo aj na inú osobu, ktorá nie je bankou. Prípadná ďalšia podmienka existencie oprávnenia správy postupovaného typu úveru postupníkom z popísaných záverov najvyššieho súdu nevyplýva.

34.9. Pokiaľ potom odvolací súd v súdnej veci vychádzal z toho, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávku voči klientovi za splnenia určitých podmienok na tretiu, nebankovú osobu (spotrebiteľ, zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi v omeškaní a následné dlžníkovu nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní), pričom v súdnej veci boli zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách splnené (bod 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku), od popísanej judikatúry najvyššieho súdu sa neodklonil a jeho závery sú s ňou plne súladné.

35. Rovnako vo vzťahu k otázke č. 3/ dovolateľa dovolací súd má za to, že neobstojí jeho tvrdenie, že ide o otázku, ktorá ešte nebola predmetom rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

35.1. Konkrétne náležitosti písomnej výzvy banky klientovi (dlžníkovi, ručiteľovi) v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách boli predmetom riešenia vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu. Z týchto možno uviesť napríklad uznesenie najvyššieho súdu z 27. septembra 2023 sp. zn. 9Cdo/165/2022, v ktorom najvyšší súd uviedol, že: „niet žiadneho dôvodu [...] vyžadovať, aby výzva banky adresovaná dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách obsahovala ďalšie, osobitné náležitosti než tie explicitne vyjadrené, [...] a to a) preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a b) dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Z predmetného ustanovenia však pri použití žiadnej z výkladových metód nevyplýva povinnosť banky osobitne oznámiť klientovi možnosť

postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu. Banka nie je povinná osobitne upozorňovať, resp. informovať klienta/dlžníka na skutočnosť, že po márnom uplynutí lehoty na zaplatenie dlhu bude oprávnená postúpiť pohľadávku na inú osobu. Z výzvy na zaplatenie nemusí výslovne vyplývať, že ak dlžník sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k postúpeniu pohľadávky, musí z nej však byť bez akýchkoľvek pochybností zrejmá konkrétna špecifikácia pohľadávky, ktorú má dlžník uhradiť.“

35.2. Podľa záverov uznesenia najvyššieho súdu z 27. februára 2024 sp. zn. 1Cdo/154/2022 „Na doplnenie je možné uviesť, že ak by zákonodarca chcel uložiť banke povinnosť vo výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách upozorniť na možnosť postúpenia pohľadávky, bol by to v citovanom ustanovení výslovne uviedol podobne ako je v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka výslovne formulovaná požiadavka, aby veriteľ pred predčasným zosplatnením pohľadávky upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách takéto upozornenie nevyžaduje. Potreba chrániť spotrebiteľa ako slabšiu stranu zmluvného vzťahu zodpovedá aj taká výzva na zaplatenie pohľadávky, v ktorej nie je uvedené upozornenie na možnosť jej postúpenia. Aj z takejto výzvy (ak mu bola riadne doručená) sa spotrebiteľ má možnosť dozvedieť o tom, že veriteľ voči nemu eviduje nezaplatenú splatnú pohľadávku, čo mu dáva možnosť na túto situáciu primerane reagovať. Zákon v žiadnom ustanovení nevylučuje spojenie dvoch právnych úkonov do jednej listiny, preto nemožno neakceptovať riadne doručenú výzvu na zaplatenie dlhu len preto, že táto výzva bola spojená s vyhlásením predčasnej splatnosti pohľadávky. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že nie je možné považovať za správny právny názor odvolacieho súdu, že vo výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musí banka klienta upozorniť na možnosť postúpiť pohľadávku na tretí subjekt, a že výzvu, ktorá je spojená s vyhlásením predčasnej splatnosti pohľadávky, nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.“

35.3. Z uvedeného vyplýva, že dovolací súd právnu otázku nastolenú dovolateľom ako otázku č. 3/ už v minulosti vo vyššie uvedených rozhodnutiach posudzoval a vyriešil, z dôvodu ktorého nie je daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku opätovne riešil.

35.4. Pokiaľ odvolací súd v súdnej veci na základe výsledkov dokazovania uzavrel, že Slovenská sporiteľňa, a. s. zaslala listom z 29. júna 2018 dlžníkovi J. L. výzvu, v ktorej mu oznámila, že ku dňu 29. júna 2018 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky v určenej výške s výzvou na úhradu dlžnej sumy do 15 dní s tým, že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť a pristúpiť k realizácii výkonu záložného práva, v súvislosti s ktorou výzvou mal za splnené zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (bod 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku), jeho záver je plne súladný s vyššie popísanou judikatúrou najvyššieho súdu. Navyiac, v konaní bolo dokazovaním zistené, že dlžník bol pred postúpením pohľadávky na žalovaného 1/ (zmluvou o postúpení pohľadávok z 24. marca 2020) bankou osobitnou listinou upozornený i na dovolateľom namietanú možnosť postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, a to výzvou zo 17. decembra 2019. Táto dovolacia otázka žalobcu tak nemá pre danú vec opodstatnenie.

36. K dovolateľom nastolenej otázke č. 4/, t. j. „aké právne účinky vyvoláva upustenie od dražby“ (bod 3.5. tohto rozsudku) dovolací súd konštatuje, že odvolací súd k súvisiacej odvolacej námietke žalobcu v bode 17. napadnutého rozsudku uviedol: „Z listu z 8. januára 2021 vyplynulo, že od dražby dražobník upustil podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona o dobrovoľných dražbách, pričom je všeobecne známe, že v zmysle zák. č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby Covid-19 boli dražobník, súdny exekútor a správca v období od 19. januára 2021 do 28. februára 2021 povinní upustiť od vykonania dražby. Akýkoľvek spôsob speňažovania majetku v uvedenom období by bol neplatný. Z obsahu spisu vyplynulo, že nehnuteľnosti boli ohodnotené znaleckým posudkom z 28. októbra 2020 a dražba sa konala dňa 28. apríla 2021. K výkonu dražby z 28. apríla 2021 bola uzatvorená zmluva o vykonaní dražby medzi navrhovateľom a dražobníkom dňa 24. marca 2021, ktorá bola riadne zverejnená a zaslaná na Oznámenie o dražbe č. XXX/XXXX. Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade nešlo o opakovanú dražbu, pretože k pôvodne stanovenej dražbe na deň 29. januára 2021 nedošlo z dôvodu zavedenia protipandemických opatrení. Z tohto dôvodu záver súdu o tom, že v danom prípade ďalšia dražba bola vykonávaná ako tzv. „prvá dražba“ považoval za logický a správny, a preto aj znalecký posudok a všetky úkony smerujúce k vykonaniu dražby nebolo potrebné vykonávať nanovo, tak ako to tvrdil žalobca v podanom odvolaní. Podstatné v danej veci bolo to, že dražobník vychádzal zo znaleckého posudku, ktorý nebol starší ako 6

mesiacov.“

36.1. V danom prípade je zrejmé, že dovolateľ podrobuje kritike konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu, vysvetľuje, v čom vidí nesprávnosť záverov, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutie, avšak ani pri posudzovaní podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) nemožno ustáliť, konkrétne ktorú právnu otázku (resp. otázky) riešenú odvolacím súdom považoval za podstatnú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP. Uvedené platí o to viac, že z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že argumenty dovolateľa o tom, že v prípade opakovanej dražby musia byť opätovne splnené všetky podmienky pre vykonanie dražby predpokladané právnymi predpismi (vrátane uzavretia zmluvy o vykonaní dražby medzi navrhovateľom a dražobníkom, vrátane vydania dražobnej vyhlášky a zabezpečenia ďalších listinných podkladov, ohodnotenie predmetu dražby) nespochybňuje. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie v tejto časti na tom, že na základe konkrétnych skutkových okolností, zistených dokazovaním vykonaným vo veci, podľa jeho názoru k tzv. opakovanej dražbe nedošlo. Dovolateľom predstreté argumenty nepredstavujú správnym spôsobom vymedzenú právnu otázku, iba sformulovanú nespokojnosť s meritórnym rozhodnutím vo veci. Uvedený záver odvolacieho súdu bol pritom výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov viedli súdy k právnemu záveru a prijatiu ich rozhodnutia o zamietnutí žaloby žalobcu. Ak dovolateľ namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom (a aj súdom prvej inštancie), touto nesprávnosťou nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

37. Ďalej sa odvolací súd zaoberal prípustnosťou (a prípadne dôvodnosťou) dovolateľom nastolenej otázky č. 5/, teda či notárska zápisnica o priebehu dobrovoľnej dražby musí okrem náležitostí podľa § 24 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách a § 47 Notárskeho poriadku obsahovať v súlade s § 64 ods. 2 Notárskeho poriadku za účelom osvedčenia iných právne významných skutočností aj presný opis deja, ktorý sa uskutočnil v prítomnosti notára, miesto a čas osvedčovaného deja, meno, priezvisko, trvalé bydlisko (sídlo) žiadateľa o vydanie osvedčenia a tiež osôb na deji zúčastnených, a zároveň pri jej spísaní musí notár postupovať podľa ustanovenia § 48 ods. 1 Notárskeho poriadku.

37.1. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že vo vzťahu k žalobcom v odvolaní nastolenej argumentácii, týkajúcej sa nedostatkov obsahu notárskej zápisnice z 28. apríla 2021 sp. zn. N 383/2021, NZ 11396/2021, NCRls 11781/2021 spísanej notárom JUDr. K. K., odvolací súd v bode 14. konštatoval, že: „žalobca v podanom odvolaní, okrem popierania pravdivosti obsahu notárskej zápisnice a spochybňovania jej obsahu, nepredložil a nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré by úplne podlamovali vierohodnosť obsahu verejnej listiny, pretože inak nie je možné verejnú listinu, ktorou je aj notárska zápisnica o priebehu dobrovoľnej dražby, zbaviť jej dôkaznej sily (pozri uznesenie NS SR z 31. 10. 2017 sp. zn. 6Cdo/103/2016).“

37.2. V zmysle § 205 CSP pri verejnej listine ako dôkaznom prostriedku, ak bola uznaná za pravú, platí, že potvrdzuje pravdivosť toho, čo sa v nej osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak. To znamená, že sa zásadne pripúšťa možnosť pravdivosti v nej uvedených skutočnosti vyvrátiť dôkazom opaku, t. j. dôkazom, že skutočnosť je v konkrétnom prípade opačná, než je uvedené v listine. Strana, ktorá tvrdí opak oproti údajom uvedeným v notárskej zápisnici, je povinná svoje tvrdenia preukázať. Pritom nestačí iba popieranie pravdivosti obsahu takejto listiny, prípadne spochybňovanie jej obsahu. Strana musí tvrdiť skutočnosti a navrhnuť dôkazy o tom, že údaje, pravdivosť ktorých verejná listina potvrdzuje, sú nepravdivé. Musia byť teda preukázané tak skutočnosti, ktoré úplne podlamujú vierohodnosť obsahu verejnej listiny; inak nie je možné verejnú listinu zbaviť jej dôkaznej sily (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2006 sp. zn. 2Cdo/199/2005).

37.3. Z uvedeného vyplýva, že hoci odvolací súd v bode 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku o. i. konštatuje, že predmetná notárska zápisnica obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 24 zákona o dobrovoľných dražbách a striktná povinnosť identifikácie osôb zúčastnených na dražbe nevyplýva ani z § 24 zákona o dobrovoľných dražbách, ani z Notárskeho poriadku (s tým, že dražobník dňa 28. apríla 2021 zabezpečil zoznam účastníkov dražby, ktorí boli aj riadne identifikovaní, čím si splnil povinnosť

podľa § 20 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách), svoj záver o nedôvodnosti označenej odvolacej námietky žalobcu založil na tom, že žalobca (ani) v odvolacom konaní okrem popierania pravdivosti obsahu notárskej zápisnice a spochybňovania jej obsahu netvrdil a nepreukázal žiadne skutočnosti, svedčiace tomu, že údaje, pravdivosť ktorých notárska listina potvrdzuje, sú nepravdivé.

37.4. Argumentácia žalobcu o potrebe vyriešiť v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu otázku č. 5/, teda či notárska zápisnica o priebehu dobrovoľnej dražby musí okrem náležitostí podľa § 24 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách a § 47 Notárskeho poriadku obsahovať v súlade s § 64 ods. 2 Notárskeho poriadku za účelom osvedčenia iných právne významných skutočností aj presný opis deja, ktorý sa uskutočnil v prítomnosti notára, miesto a čas osvedčovaného deja, meno, priezvisko, trvalé bydlisko (sídlo) žiadateľa o vydanie osvedčenia a tiež osôb na deji zúčastnených, a zároveň pri jej spísaní musí notár postupovať podľa ustanovenia § 48 ods. 1 Notárskeho poriadku, nemôže byť naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a to práve preto, že na riešení tejto právnej otázky odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil.

38. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu v časti namietajúcej vadu podľa § 420 písm. f) CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné. Dovolanie žalobcu v časti namietajúcej vadu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je neprípustné pre nevymedzenie dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

39. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

40. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným 1/, 2/ priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi v súlade so zásadou úspechu vyplývajúcou z § 255 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP. Žalovanému 3/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania nebol priznaný, nakoľko v súvislosti s predmetným konaním mu žiadne trovy nevznikli.

41. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.